

Carles Cano Peiró, autor de literatura infantil

L'escriptor Carles Cano, autor de diverses obres llegides i representades per alumnes del nostre centre, visitarà el CEIP Villar Palasí el proper **dimecres, 1 d'abril**.

Cano, que també és conta-contes, entretindrà els xiquets d'Infantil amb les seues divertides històries de naps gegants, pares i mares que vencen els monstres dels somnis i caputxetes que no són rojes. Els de Primària l'entrevistaran i parlaran amb ell de l'ofici d'escriptor.

A més, oferirà una **xarrada per a pares i mares i tutors, a les 16.45 h**, sobre la importància dels contes en l'educació dels xiquets.

L'acte, organitzat per l'AMPA del Villar Palasí en col·laboració amb el professorat, forma part de les activitats programades conjuntament amb motiu de la Setmana Cultural.

En el document adjunt us presentem Carles Cano. Per saber més sobre l'autor, consulteu els següents enllaços:

[Web personal de Carles Cano](#)

[Blog de Carles Cano: Contes a l'altre costat del barret](#)

[Carles Cano al portal de Llibres Valencians](#)

[Entrevista a Carles Cano al web Linternauta](#)

[Carles Cano a la Wikipedia](#)

[Vídeo de l'anticonferència de Carles Cano "Historia de la pomofilia"](#)

[Carles Cano al web gretel de la UAB](#)

[Carles Cano al racó del conte de la Fira del Llibre de València](#)

[Carles Cano a la Biblioteca Valenciana Nicolau Primitiu](#)

Carles Cano Peiró, autor de literatura infantil

El escritor Carles Cano, autor de diversas obras leídas y representadas por alumnos de nuestro colegio, visitará el CEIP Villar Palasí el próximo **miércoles, 1 d'abril**.

Cano, que también es cuenta cuentos, entretendrá a los niños de Infantil con sus divertidas historias de nabos gigantes, madres y padres que vencen a los monstruos de los sueños y caperucitas que no son rojas. Los de Primaria lo entrevistarán y hablarán con él del oficio de escritor.

Además, ofrecerá una **conferencia para padres, madres y tutores, a las 16.45 h**, sobre la importancia de los cuentos en la educación de los niños.

El acto, organizado por el AMPA del CEIP Villar Palasí en colaboración con el profesorado, forma parte de las actividades programadas conjuntamente con motivo de la Semana Cultural.

En el documento adjunto os presentamos a Carles Cano. Para saber más sobre el autor, consultad los siguientes enlaces:

[Web personal de Carles Cano](#)

[Blog de Carles Cano: Contes a l'altre costat del barret](#)

[Carles Cano al portal de Llibres Valencians](#)

[Entrevista a Carles Cano al web Linternauta](#)

[Carles Cano a la Wikipedia](#)

[Vídeo de l'anticonferència de Carles Cano "Historia de la pomofilia"](#)

[Carles Cano al web gretel de la UAB](#)

[Carles Cano al racó del conte de la Fira del Llibre de València](#)

[Carles Cano a la Biblioteca Valenciana Nicolau Primitiu](#)

BIOGRAFIA

Carles Cano Peiró (València, 1957) és llicenciat en Filologia Catalana i ha exercit la docència en instituts durant més de vint anys. A més ha treballat d'ebenista, de tallista en fusta, de cambrer, de mestre de ball, de guionista i locutor de ràdio i televisió.

La seua trajectòria com a escriptor d'obres destinades a xiquets i joves comença a principis dels anys 80 del segle XX. Després de la precarietat de moltes dècades, la dels 80 es convertí a tot l'estat espanyol en una època daurada de la Literatura Infantil i Juvenil. Aquest impuls nou va traure a la llum autors de diversos temps, geografies i cultures; entre ells va aparèixer Carles Cano amb les seues primeres obres en català i castellà.

Amb *Aventures de Potaconill*, va quedar finalista del premi Enric Valor en 1981. L'obra va ser publicada dos anys més tard. Des d'aleshores, l'autor ja no cessaria en el seu treball de creació literària. Paral·lelament, la seua dedicació a la narració oral anà en augment, a més de les intervencions en taules redones, jornades, cursos i conferències. Treballà com a locutor i guionista en Ràdio 9 i la Cadena SER. Guionista també de televisió, va intervenir en programes de Canal 9 i de TVE.

Amb el canvi de segle, inicià una nova vessant creativa a través de la poesia visual i objectual. Ha portat a terme dues exposicions: «Poemes, broemes i altres artificis» i «Cartes», la primera amb la poma com a motiu central i la segona amb cartes de la baralla.

En 2005, va impulsar el projecte «Trueque», una exposició intercanvi d'obres amb més de mig centenar de poetes, il·lustradors, dermatòlegs, titellaires, pintors, escultors i professors d'anglès.

També ha elaborat llibres de text, especialment per a l'editorial Anaya, i ha fet multitud de conferències i xarrades a universitaris i en formació del professorat.

Tot al llarg de la seua trajectòria, Carles Cano ha estat guardonat amb diversos premis, entre els quals cal esmentar el premi Lazarillo de 1994 per l'obra de teatre *The enxampat Caputxeta!* una obra àmpliament representada arreu del territori espanyol. Aquesta mateixa obra i *En què es diferencien el Blanc i el Negre* van ser seleccionades per als premis "White raven" per la Biblioteca de la Joventut de Munic en 1996. En 2007 va guanyar el premi de l'Hospital Sant Joan de Déu amb *Per un botó*, i en 2012 el premi Carmesina per *Set Blancaneus i un Nan*, premi Samaruc 2013.

Carles Cano sol adjudicar a l'atzar un paper important en el seu propi esdevenir, ja que assegura haver començat a escriure per una aposta amb un amic. Apostaren a veure qui era capaç d'escriure deu pàgines per presentar-se a un concurs de contes de premi sucós. Va ser Carles qui va guanyar l'aposta, el premi no. Tanmateix això el va engrescar a continuar escrivint.

També fou l'atzar que el va conduir cap a la narració oral a què dedica la meitat del seu temps actualment ja que, veient que les trobades amb alumnes que li sol·licitaven podien fer-se llargues i monòtones, va començar a preparar-se narracions com si foren un as a la màniga que fera més lleuger l'encontre. Aquestes narracions acabaren agafant més i més força i va arribar el moment que en alguns casos substituïren la trobada amb autor per una sessió de narració.

El seu amor a les paraules i l'habilitat com a narrador li venen, no obstant de prou més lluny. En la més tendra infantesa va ser son pare, Julián Cano, qui encisava els seus fills amb històries conegudes, inventades i amb la narració de contes, com aquell el començament del qual marcà una fita per a Carles: «Amb una flauta sota el braç i una ploma en el barret...» Aquest entranable narrador que era son pare, a qui el fill ret homenatge en una obra de trets autobiogràfics titulada *Límpida Fons*, desaparegué massa prompte. Amb la mort de son pare, als 8 anys, intern en un col·legi de monges, a Carles se li van acabar els contes. Li quedaven, malgrat això, les sessions contínues de cinema dominical, aquelles de dues pel·lícules en què podia enganxar-se de nou amb la primera, com en un conte de mai no acabar. En el pati, a l'hora de l'esplai, el petit Carles era sol·licitat pels seus companys perquè contara les pel·lícules de la setmana.

D'aquesta manera, es convertí en un lector sense llibres que, a manca de millors ofertes, devorava els llibres de text de llengua i literatura només caure a les seues mans al començament del curs. Hi llegia les seleccions de fragments de lectura que, moltes voltes, quedaven incomplets, en suspens. N'hi hagué un d'Horacio Quiroga, «El paso del Yabebirí», que el deixà especialment intrigat. Al cap de dotze anys d'haver llegit aquest fragment, va tenir la sort de trobar el text original complet i pogué completar per fi la història.

Quan Carles relata una història, ja siga de la tradició oral o de les escrites per ell mateix, fa la sensació d'estar davant un xiquet reconcentrat en el seu joc de batalletes que, visualitzant la representació de cada paraula, les va esguitant d'onomatopeies: «Tin!» «Nyas!» «Coca!» «Pren!» «Xas!» «Boooooommm!